

en nu. ga ik dood

De dag dat Barbara (50) haar leven met Marcel zou beginnen, kreeg ze te horen dat ze ernstig ziek is. “Negen tot twaalf maanden, zei de arts. Met een beetje geluk twee jaar.”

“Een paar dagen voordat Marcels ex-vrouw hun huis zou verlaten, kreeg ik buikpijn. Ik kon niet meer naar de wc. Ik hoopte

dat het vanzelf over zou gaan. Ik had wel wat anders aan mijn hoofd; de man van wie ik al tien jaar wist dat hij degene was van wie ik hield, zou eindelijk van mij worden. Eindelijk mocht ik onze liefde van de daken schreeuwen.

De buikpijn werd onverdraaglijk. Marcel bracht me naar de spoedeisende hulp. Daar bleek dat een reusachtige tumor de boel blokkeerde. Op het moment dat ik geopereerd zou worden, zat Marcel in zijn keuken verdwaasd naar mijn foto te staren. Natuurlijk dacht ik ook aan hem. Onze toekomst werd eindelijk concreet – het kón niet anders dan dat ze de tumor zouden weghalen en wij nog lang en gelukkig zouden leven. Ik had tien jaar op Marcel gewacht, maar eigenlijk al mijn hele leven. Ik was al jong ervan overtuigd dat er iemand moest zijn die volledig bij me paste. Daar fantaseerde ik over als ik met Ken en Barbie speelde. Ook Marcel had dat verlangen al toen hij nog een klein jongetje was. Het bizarre is: we zijn opgegroeid in dezelfde omgeving, kennen veel dezelfde mensen, kwamen in dezelfde huizen over de vloer. Maar we liepen elkaar altijd mis. En bonden ons aan geliefden van wie we heus hielden, maar bij wie we sluimerend wisten: eigenlijk ben jij niet de ware.

In 2003 stonden we voor het eerst oog in oog. Ik was aan het sporten en daar was hij. Die avond liep ik in een cocon naar huis. Ik had het bizarre idee dat wij bij elkaar hoorden, maar voorvoelde ook dat het een lange, moeizame weg zou worden. De eerste jaren verborgen we onze gevoelens voor elkaar, al werden we ongelofelijk naar elkaar toegetrokken. Dat ging steeds verder. Soms schrokken we zo van de intensiteit dat we weer afstand namen, maar er was geen houden aan.

In 2007 werd ik opgenomen in het ziekenhuis met acute diabetes. Het was kantje boord. Toen Marcel het hoorde kwam hij meteen. Ik stond hem in de hal op te wachten met mijn infuuspaal. We vielen elkaar in de armen en die keer zei hij het: ‘Barbara, ik wil mijn leven met jou delen.’ Ik maakte het uit met mijn vriend; Marcel kostte het nog vijf jaar om zijn gezin op te breken. In die jaren ben ik vaak teleurgesteld en wanhopig geweest. Hij kon niet anders, maar het is maar goed dat ik aan het begin niet wist dat ik nog vijf jaar op hem moest wachten. Toch is er altijd een rotsvast vertrouwen gebleven. Hij was mijn Ken.

Toen ik bijkwam uit de darmoperatie hoorde ik dat ze vijftig centimeter darm hadden verwijderd. Ook waren er dertien lymfeklieren weggenomen; zeven daarvan bleken aan-

TEKST **LYDIA VAN DER WEIDE**

‘Ik kan niet verkroppen dat mij maar een paar jaar met hem is gegund, terwijl ik zo lang op hem heb gewacht’

getast door de kanker. Ik kreeg een reeks chemokuren waarvan ik ontzettend beroerd werd. Om Marcel's kinderen, die voor de helft bij hem woonden, niet meteen met mij en mijn ziekte te belasten, trok ik in bij mijn ouders. Zij verzorgden me met heel veel liefde. Marcel kwam vaak langs, ging mee naar elke chemokuur, kroop naast me in bed terwijl ik lag te rillen. Het was de verschrikkelijkste periode van mijn leven en ook de allermooiste. Eindelijk konden Marcel en ik uitkomen voor onze liefde, de blijdschap daarover steeg boven alles uit. Elke avond als ik ging slapen, trok ik mijn gezicht tot een glimlach. Op andere momenten waren we allebei intens verdrietig. Dan klemden we ons huilend aan elkaar vast. Het kon toch niet dat dit fout zou aflopen? Bijna twee jaar leek alles goed te gaan. Na zeven maanden chemo en ook nog een levensgevaarlijke longembolie knapte ik op en trok bij Marcel in. De drie maandelijkse controles waren zenuwslpend. Bloed wordt afgenomen, je ziet de buisjes liggen en beseft: over een week weet ik hoe het met me gaat. De intense euforie die je overspoelt wanneer alles goed blijkt. Maar ook dat geniepige stemmetje dat fluistert: wat zal de uitslag over drie maanden zijn?

Het leven met Marcel bleek net zo leuk als ik dacht. Dat we zouden trouwen, stond allang vast. Toen de driemaandelijkse controles overgingen in zesmaandelijkse, prikten we een datum. Twee weken later bleek het tóch foute boel. Puur voor de zekerheid was er nog een onderzoek gedaan – ze vonden een tumor in mijn kleine bekken. Niet operabel – er komen op die plek te veel zenuwen en bloedvaten samen. En niet behandelbaar – ik blijf een kankergen te hebben waar geen chemo voor is. Het enige wat ze me konden bieden was een humane manier van sterven.

Dat was het dan. Ik had mezelf altijd als zondagskind gezien. Altijd was er blauw te zien tussen de wolken boven mijn hoofd en was het me gelukt nieuwe plannen te maken. Maar dit was het einde. De arts zei dat ik nog negen tot twaalf maanden had. Met een beetje geluk twee jaar.

Het zal niet lang meer duren of ik krijg pijn. Dan word ik bedlegerig en kan ik mezelf niet meer verzorgen. Daarna zal het voorbij zijn. Dat besef zit als een harde bol in mijn buik. Altijd. Soms ervaar ik momenten van blinde paniek, een diepe doodsangst. Ondanks alle lieve mensen om me heen voelt dat heel eenzaam. Ik ben er zo verdrietig om. En zo boos. Ik wil niet dood, ik heb nog zo veel zin in het leven. Ik wil zien hoe mijn nichtje van negen opgroeit. Weten of er ooit mensen op Mars gaan wonen. Hoe Marcel en ik eruitzien als we grijs en rimpelig zijn.

Ik vind het onverteerbaar dat ik maar zo kort met hem mag zijn. Ik kan niet verkroppen dat mij maar een paar jaar met hem gegund is, terwijl ik zo lang op hem heb gewacht. Ik ben bij voorbaat al jaloers op de vrouw die hem zal krijgen. Ik dreig tegen Marcel weleens dat ik dan tussen hen in kom liggen. Marcel zegt dat ik daar absoluut niet mee bezig moet zijn. ‘Jij bent de enige’, bezweert hij me. ‘Ik weet dat er nooit meer iemand zal komen die aan jou kan tippen. Ik ga alleen verder. Of beter: kom mij ook maar halen.’ Voor zijn kinderen zal hij er nooit zelf een einde aan maken, maar het geeft wel aan hoe kapot hij ervan is dat hij mij gaat verliezen. Hij vindt het verschrikkelijk dat wij elkaar niet hebben ontmoet toen we heel lang geleden bij dezelfde mensen over de vloer kwamen. Wat een mooi leven hadden we kunnen hebben.

En toch, ondanks de onweerswolk boven ons hoofd, zijn we nog heel gelukkig. We hebben onze trouwdatum naar voren geschoven en het was een fantastische dag. We genieten nog zo, lachen enorm veel en beleven allerlei avontuurtjes – zo noemen wij dat. Zomaar fietsen en kijken waar we uitkomen. Naar musea, films, tentoonstellingen, op vakantie. En dan onze geweldige vrijpartijen. Op andere momenten zijn we heel verdrietig – een gevoel waar we volop aan toegeven. Daarna kunnen we het weer even dragen.

Het is nu negen maanden na de vernietigende diagnose. Het gaat nog steeds goed. Misschien ben ik tóch die ene uitzondering – er is een enkeling die hier al twintig jaar mee rondloopt. Of misschien vinden de artsen nog net op tijd een geschikte behandeling. Dat zijn de strohalmen waaraan ik me vasthoud. Het gekke is dat ik me lichamelijk beter voel dan in jaren. Als mensen mij zien, kunnen ze maar moeilijk bevatten dat ik ernstig ziek ben. Ik straal en ben nog zo vitaal; ik snap het gewoon niet. Ik heb altijd sterk het gevoel gehad dat ik heel oud zou worden. Hoe kan het dan dat ik er over een paar maanden niet meer ben?” ●